

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců Mgr. Martina Kříže a JUDr. Ivanky Havlíkové v právní věci žalobce: **P. K.**, zast. JUDr. Stanislavem Červencem, advokátem se sídlem Praha 2, Římská 10, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Praha 4, Budějovická 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Celního ředitelství Praha ze dne 21.1.2010 č.j. 490-2/2010-170100-21

t a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) Celní ředitelství Praha zamítlo odvolání podané žalobcem proti platebnímu výměru č. 09CZ176600-W060027-5 vydanému Celním úřadem Benešov dne 25.11.2009 pod č.j. 16024-7/2009-176600-021, jímž byl žalobci vyměřen celní dluh v celkové výši 368.718,20 Kč. V odůvodnění napadeného rozhodnutí odvolací orgán konstatoval, že podle úředního záznamu skupiny mobilního dohledu Celního ředitelství Brno sepsaného dne 7.10.2009 spatřila hlídka mobilního dohledu odd. 34 téhož dne v 16.05 hod. na 141 km dálnice D1 ve směru na Prahu jedoucí vozidlo Opel Omega Caravan RZ 4T2 1577, řízené osobou, v níž byl později zjištěn žalobce, a z toho důvodu, že uvnitř vozidla se viditelně nacházel nějaký náklad zakrytý plachtou, se hlídka rozhodla ke kontrole. Přes řádné označení služebního vozidla barevným provedením Celní správy ČR a pokus o řádné zastavení vozidla žalobce reagoval tak, že začal ve směru na Prahu ujíždět rychlostí místy až 200 km/h, ohrožoval ostatní účastníky silničního provozu, před ním jedoucí vozidla podjížděl zprava a některá vytlačoval. Přes zapnuté zvukové i světelné ZVZ na služebním vozidle řidič ujížděl dál, veškeré pokusy o jeho předjetí a zastavení byly marné, služební vozidlo svým vozidlem

při pokusech o předjetí blokoval. Sjel z dálnice D1 na 66 km směrem na Lohotky a zde byl již za asistence hlídky dálniční policie zastaven. Prohlídkou v 16.45 hod. na místě kontroly bylo zjištěno, že náklad pod plachtou je tvořen balíky s krabičkami cigaret, které jsou označeny ukrajinskými kontrolními nálepkami. Řidič hlídce mobilního dohledu sdělil, že cigarety veze do Prahy na Václavák, kde je má předat neznámému muži a inkasovat odměnu 5.000 Kč. V 18.00 hod. bylo místo i s vozidlem a žalobcem předáno hlídce mobilního dohledu odd. 34 Celního ředitelství Praha.

Podle protokolu o ohledání pod sp. zn. PH-1739/TS-124/2009 ze dne 7.10.2009 bylo téhož dne mezi 18.00 hod. a 20.00 hod. na výše uvedeném místě kontroly provedeno ohledání dopravního prostředku vlastněného žalobcem a dále provedena fotodokumentace. Bylo zjištěno, že celý půdorys zadních sedadel i celý zavazadlový prostor vozidla je zaplněn balíky obalenými černým igelitem, a to až do výše hlavových opěrek předních sedadel, přičemž v době kontroly vozidla byly tyto balíky ještě zcela skryty přehozenou dekou. Černý igelit kryjící balíky byl na řadě míst potrhán, a v těchto dírách byly vidět kartóny cigaret s nápisy v azbuce. Celkem byla zjištěna přeprava 150.800 ks cigaret (tj. 7.540 krabiček, tj. 754 kartónů) označených ukrajinskými a zčásti též běloruskými kolky.

Do protokolu o výsledku zadržené osoby ze dne 7.10.2009 pod sp. zn. 1739/TS-124/09 žalobce uvedl, že se narodil 14.7.1970, vyučil se kuchařem, 13 let podnikal na živnostenský list a nyní je od roku 2005 evidován na pracovním úřadě. Dne 5. 10. 2009 byl s manželkou nakupovat v nákupním centru, kde ho oslovil neznámý muž s polským přízvukem s tím, zda si nechce přivydělat, neboť se mu líbí, jak má žalobce velké auto. Žalobce prohlásil, že ano, ale že „s drogami, zbraněmi ani děvkami“ nechce mít nic společného. Neznámý muž jej ubezpečil, že vše je legální, a sdělil mu, kam má 7.10.2009 přijet. Žalobce přijel na smluvené místo k Českému Těšínu 7.10.2009 v poledne, kde mu neznámé osoby naložily vozidlo nákladem ze své modré dodávky a on vyrazil do Prahy, kde na Václavském náměstí měl jiný neznámý muž, kterého měl poznat podle bílého klobouku na hlavě, náklad převzít a zaplatit mu odměnu za dopravu. Cestou po dálnici D1 viděl, že za ním jede sanitka, myslel si, že k nějakému neštěstí před ním. Až když ho zastavili policisté, zjistil, že to není sanitka, ale vůz Celní správy ČR. S osobami, které mu naložily vozidlo cigaretami, nebyl nijak v kontaktu, tyto osoby si na něj kontakt nevzaly a nikdo mu během jízdy nevolal. K cigaretám dodal, že není kuřák a nevyzná se v nich. Svůj čin zdůvodnil tím, že si chtěl přivydělat na živobytí.

Tabákové výrobky byly zajištěny rozhodnutím č.j. 1735PH-354/2009/C ze dne 8.10.2009, vozidlo bylo žalobci zajištěno rozhodnutím č.j. 1735PH-354/2009/D ze dne 8.10.2009.

Celní úřad dne 10.11.2009 vydal pod č.j. 16024-5/09-176600-021 rozhodnutí o zahájení daňového řízení ve věci vyměření cla, spotřební daně a daně z přidané hodnoty (dále jen celní dluh), které se týká tabákových výrobků zajištěných rozhodnutím č.j. 1735PH-354/2009/C ze dne 8.10.2009. Rozhodnutí celní úřad odůvodnil tím, že došlo k protiprávnímu vstupu těchto tabákových výrobků podléhajících dovoznímu clu na území ES, kdy žalobce je v souladu s čl. 202 odst. 3 třetí odrážky celního kodexu odpovědný za celní dluh, neboť tabákové výrobky držel a v době jejich přijetí si měl být vědom, že vstoupily na území ES protiprávně, a to vzhledem k jejich označení ukrajinskými a běloruskými kolky a vzhledem k jejich značnému počtu. Dále celní úřad žalobce informoval, že celní dluh zaúčtuje ve výši 368.718,20 Kč. Dne 18.11.2009 žalobce zpracoval vyjádření k rozhodnutí celního úřadu o zahájení daňového řízení, ve kterém odkázal na své vyjádření k předmětné věci ze dne 7.10.2009 sp. zn. 1739/TS-124/09, které učinil na Celním ředitelství Praha, kde byl

vyslechnut jako zadržená osoba, s tím, že na těchto svých tvrzeních v plném rozsahu setrvává. Dále uvedl, že pochybil, když byl ochoten převézt cigarety z oblasti Českého Těšína do Prahy. Nebyl dostatečně opatrný, cigarety si neprohlížel, není kuřák a nevyzná se v nich. Připustil, že udělal chybu a že neměl vyhovět přání neznámého muže na převoz cigaret. Zdůraznil, že cigarety nebyly jeho vlastnictvím a že fungoval při jejich převozu jen jako řidič. Svě vyjádření uzavřel požadavkem, aby rozhodnutí o zahájení řízení bylo zrušeno a aby bylo ve věci vyčkáno až do pravomocného rozhodnutí v trestní věci vedené před Okresním soudem v Benešově.

Dne 25.11.2009 vydal celní úřad předmětný platební výměr na celkovou částku celního dluhu ve výši 368.718,20 Kč. Odůvodnil jej tím, že tabákové výrobky nebyly označeny platnou tabákovou nálepkou, došlo tedy k jejich protiprávnímu vstupu na území ES. Žalobce je v souladu s čl. 202 odst. 3 třetí odrážky celního kodexu odpovědný za celní dluh, neboť tabákové výrobky držel a v době jejich přijetí si měl být vědom, že vstoupily na území ES protiprávně, vzhledem k jejich označení ukrajinskými a běloruskými kolky a vzhledem k jejich značnému počtu. K žádosti o zrušení rozhodnutí o zahájení daňového řízení a vyčkání pravomocného rozhodnutí soudu v trestní věci celní úřad uvedl, že probíhající trestní řízení nemá žádný vliv na povinnost dlužníka zaplatit celní dluh, neboť ta vzniká přímo ze zákona. Zahájené daňové řízení lze jen zastavit, a to za podmínek daných ustanovením § 27 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZSDP“), přičemž vedení trestního řízení takovou podmínkou není.

V odvolání proti platebnímu výměru žalobce namítl, že ve svém vyjádření k daňovému řízení po pravdě uvedl, že cigarety převážel ve vozidle jen jako řidič na žádost jiné osoby; tyto nebyly jeho vlastnictvím. Žádal o zrušení rozhodnutí o zahájení daňového řízení do pravomocného rozhodnutí trestní věci z toho důvodu, že se domníval, že trestní řízení potvrdí jeho výpověď o tom, že jím převážené cigarety nebyly jeho vlastnictvím, a že soud rozhodne o jejich zabrání. Následně došlo dle názoru žalobce ke zlomu ve věci, neboť dne 3.11.2009 obdržel rozhodnutí Celního úřadu Karviná č.j. 9301- 5/2009-146100-021 ze dne 26.11.2009, jímž tento celní úřad rozhodl o zabrání všech převážených tabákových výrobků. Z tohoto rozhodnutí je jednoznačné, že cigarety nebyly ve vlastnictví žalobce, a protože se žalobce výslovně vzdal práva na odvolání, rozhodnutí o zabrání nabylo právní moci dne 1.12.2009. Podle žalobce je tak bezpečně a pravomocně prokázáno, že nebyl vlastníkem převážených cigaret, a proto jej nestíhá povinnost platit dovozní clo, spotřební daň a DPH. Z toho důvodu navrhl zrušení platebního výměru a zastavení řízení.

Stěžejní odvolací námitku žalobce, že nebyl vlastníkem převážených cigaret, a proto jej nestíhá povinnost platit dovozní clo, spotřební daň a DPH, neshledal odvolací orgán důvodnou. Uvedl, že tvrzení žalobce popírající vlastnictví cigaret nijak nerozporuje, nicméně otázka vlastnictví cigaret v posuzovaném případě není rozhodná. Podle č. 38 odst. 1 písm. a) celního kodexu „Osoba, která zboží dopravila na celní území Společenství, je povinna je dopravit bez zbytečného odkladu a případně po cestě určené celními orgány způsobem, který tyto orgány stanoví, k celnímu úřadu určenému celními orgány nebo na jiné místo určené nebo schválené těmito orgány“. Podle čl. 38 odst. 2 celního kodexu „Každá osoba, která přebírá odpovědnost za přepravu zboží poté, co bylo dopraveno na celní území Společenství, zejména v důsledku překládky, je odpovědná za dodržení povinností uvedených v odstavci 1“. Podle čl. 202 odst. 1 písm. a) celního kodexu „Celní dluh při dovozu vzniká protiprávním vstupem zboží podléhajícího dovoznímu clu na celní území Společenství,“ přičemž „Pro účely tohoto článku se protiprávním vstupem rozumí jakýkoliv vstup zboží v rozporu s články 38 až 41 a čl. 177 druhou odrážkou“. Podle čl. 202 odst. 3 celního kodexu „Dlužníky jsou

(první odrážka) - osoba, která protiprávní vstup zboží uskutečnila, (druhá odrážka) - každá osoba, která se zúčastnila protiprávního vstupu zboží a byla nebo si měla být vědoma, že tento vstup je protiprávní, (třetí odrážka) - každá osoba, která dotyčné zboží získala nebo držela a která si byla nebo měla být vědoma v době získání nebo přijetí zboží, že vstoupilo protiprávně“. Podle čl. 213 celního kodexu „Je-li za splnění celního dluhu odpovědně několik osob, považují se za společné a nerozdílné dlužníky“. Podle ust. § 9 odst. 2 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o spotřebních daních“) při dovozu vybraných výrobků vzniká povinnost daň přiznat a zaplatit dnem vzniku celního dluhu, pokud vybrané výrobky nebyly uvedeny do režimu podmíněného osvobození od daně. Podle ust. § 23 odst. 1 písm. d) zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH“) zdanitelné plnění je uskutečněno a daňová povinnost při dovozu zboží vzniká nezákonným dovozem zboží. I vznik povinnosti zaplatit spotřební daň a DPH je tedy vázán na vznik celního dluhu, tyto zákony již pro daný případ nemají speciální skutkové podstaty. Celní kodex v čl. 202 odst. 1 písm. a) váže vznik celního dluhu při dovozu na protiprávní vstup zboží podléhajícího dovoznímu clu na celní území ES, v čl. 202 odst. 3 pak vymezuje okruh dlužníků, kteří podle čl. 213 za splnění celního dluhu odpovídají společně a nerozdílně. Tedy každá osoba, která naplní některou z definic dlužníka podle čl. 202 odst. 3 celního kodexu, odpovídá za celý celní dluh.

Odvolací orgán dále v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že vůči žalobci je uplatňována definice dlužníka podle čl. 202 odst. 3 třetí odrážka celního kodexu, podle které je dlužníkem osoba, která dotyčné zboží držela a která si měla být vědoma v době přijetí zboží, že na území ES vstoupilo protiprávně. S touto konkrétní skutkovou podstatou byl žalobce seznámen v rozhodnutí o zahájení daňového řízení i v platebním výměru. Pokud je přes výše uvedené jediným odvolacím důvodem námitka, že žalobce nebyl vlastníkem zboží, odvolací orgán ve vztahu k ní uvedl, že čl. 202 odst. 3 třetí odrážky celního kodexu stanoví ve vztahu ke zboží podmínku „získal nebo držel“. Pojem „získání zboží“, vázaný v celním kodexu na „dobu získání“, jednoznačně zahrnuje vlastnictví zboží jako přímé a výlučné právní panství vlastníka nad konkrétní věcí. Vlastnictví zboží žalobce kategoricky popírá a odvolací orgán toto jeho tvrzení nevyvrací. Celní kodex dále alternativně stanoví pojem „držení zboží“ vázaný na „dobu přijetí“. Teoreticky by se mohlo jednat o oprávněnou držbu ve smyslu tuzemského právního řádu, podle níž je držitelem ten, kdo je se zřetelem ke všem okolnostem v dobré víře, že mu věc či právo patří. Ve svých praktických důsledcích je ovšem oprávněná držba rovna vlastnictví a spadá pod první pojem „získání zboží“. Nelze si totiž představit, že by celní kodex vedle sebe upravoval dva ve svých faktických důsledcích shodné tituly, které by tak rozlišovat vůbec nemusel. Dále tento argument podporuje vázání pojmu „držení zboží“ na „dobu přijetí“, neboť pouhé „přijetí zboží“ je ve vztahu k oprávněné držbě pojmově vyloučeno. Oprávněný držitel musí být v dobré víře, že mu věc či právo patří, tedy zboží musí „získat“, nikoli jen „přijmout“. Pojem „držení zboží“ se tedy jednoznačně vztahuje k jeho detenci, tedy situaci, kdy je věc fakticky ovládána určitou osobou, která ale nemá vůli mít tuto věc pro sebe (detentor se k věci chová jako věci cizí, jde např. o výpůjčku věci, nájem, a právě i o přepravu). Podmínka detence, a tedy podmínka „držení zboží“ je v posuzovaném případě splněna, neboť cigarety byly při kontrole nalezeny ve vozidle žalobce, a žalobce o nich opakovaně prohlásil, že mu nepatří a že je jen převáží do Prahy. Odvolací námitka, že žalobce nebyl vlastníkem převážených cigaret, a proto jej nestihá povinnost platit dovozní clo, spotřební daň a DPH, tak není důvodná.

Odvolací orgán dále uvedl, že nad rámec odvolacích důvodů uvedených žalobcem v odvolání přezkoumal i podmínku, zda si žalobce v době přijetí zboží měl být vědom, že na

území ES vstoupilo protiprávně, a dospěl k závěru, že tato podmínka je v posuzovaném případě splněna. Protiprávní vstup cigaret na území ES předně nezpochybňuje ani žalobce a svědčí pro něj řada důvodů. Krabičky cigaret jsou podle protokolu o ohledání ze dne 7.10.2009 a související fotodokumentace označeny ukrajinskými a běloruskými kolky, tedy byly uvedeny do volného daňového oběhu na Ukrajině a v Bělorusku. Vstup tabákových výrobků na území ES pro osobní spotřebu je právními předpisy omezen na 1 kartón cigaret na osobu, vstup pro osobní spotřebu je tedy vyloučen vzhledem k množství 754 kartónů cigaret nalezených u žalobce při kontrole. Ekonomický důvod „oficiálního“ dovozu cigaret uvedených na Ukrajině a v Bělorusku do volného daňového oběhu na daňové území ES je rovněž vyloučen, „oficialita“ dovozu by musela být osvědčena platnými tabákovými nálepkami členských zemí ES. Podmínka, že si protiprávního vstupu zboží na území ES měl být žalobce vědom v době přijetí zboží, je dle odvolacího orgánu založená na stejném stupni vědomí, jako je tomu u nevědomé nedbalosti. Tuto podmínku lze přeformulovat tak, že žalobce sice nevěděl, že zboží protiprávně vstoupilo na území ES (je nelegální, nezdaněné), ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl. Při jistě alespoň průměrné vyspělosti žalobce a jistě alespoň průměrné inteligenci (vyplývající mj. z formulací odpovědí zachycených v protokolu ze dne 7.10.2009 sp. zn. 1739/TS-124/09 a ze skutečnosti, že žalobce po dobu 13 let podnikal na živnostenský list, jak zachycuje tentýž protokol) si žalobce podle přesvědčení odvolacího orgánu této skutečnosti měl být vědom vzhledem k těmto konkrétním okolnostem případu: označení všech krabiček cigaret ukrajinskými a běloruskými kolky, černý igelit kryjící balíky je na řadě míst potrhán, v dírách jsou vidět kartóny cigaret s nápisy v azbuce, polepení ukrajinskými kolky, množství cigaret zaplňující celý půdorys zadních sedadel i celý zavazadlový prostor až do výše hlavových opěrek předních sedadel, skrytí celé horní plochy balíků přehozenou dekou, jež nemůže mít jiný význam než utajení obsahu nákladu (protokol o ohledání a fotodokumentace sp. zn. PH-1739/TS-124/2009 ze dne 7.10.2009), neexistence jakýchkoli dokladů ke zboží (tentýž protokol), konspirativní průběh - neznámý člověk žalobce kontaktuje, jiný neznámý člověk si má zboží převzít na Václavském náměstí v Praze, přičemž poznávacím znamením je jeho bílý klobouk, žalobci byla nabídnuta částka 5.000 Kč za odvoz zboží z Těšínska do Prahy s tím, že neznámému muži „se líbí, jak má velké auto“, přitom pak zboží neznámé osoby překládaly z modré dodávky - tedy jednak částka za převoz zboží je nadsazená, a především důvod přepravy zboží záležející v přepravní kapacitě vozidla žalobce je vyloučen tím, že objednatel přepravy měl k dispozici minimálně prostorově srovnatelný vůz, deklarovaná opatrnost žalobce vyjádřená slovy „s drogami, zbraněmi ani děvkami nechci mít nic společného“, jež dokládá jeho obecné povědomí o tom, že některé kategorie zboží jsou z přepravy vyloučeny, neboť by to mohlo způsobit problémy se zákonem.

Zásada, že si daňový subjekt při náležité opatrnosti v době přijetí takového zboží za daných okolností měl být vědom, že vstoupilo na území ES protiprávně (a tedy že je nezdaněné a nelegální), je podle odvolacího orgánu současně projevem jedné z nejzákladnějších zásad práva vůbec, tedy zásady, že neznalost zákona neomlouvá. Touto zásadou jsou subjekty práva vázány ve vztahu k řadě právních odvětví. Nejenže neznalost práva neomlouvá ve vztahu k trestnímu právu, což žalobce seznal nejpozději v okamžiku zahájení trestního stíhání v předmětné věci (trestní řízení před soudem je vedeno pod sp. zn. 1 T 189/2009), a nepomůže v této souvislosti tvrzení, že nevěděl, že převoz takového množství nezdaněných cigaret může být trestným činem. Tato zásada působí i ve vztahu k dalším odvětvím práva, včetně práva daňového. Jestliže bylo v posuzovaném případě takové množství cigaret označeno ukrajinskými a běloruskými nálepkami, žalobce měl a mohl znát platné právo, tedy povinnost zdanění vybraných výrobků mj. spotřební daní podle ust. § 114 zákona o spotřebních daních, prokazovanou platnými tabákovými nálepkami. Nepostačí tedy

tvrzení žalobce, že „pochybil, když byl ochoten převézt cigarety z oblasti Českého Těšína do Prahy, přičemž neznámý muž jej ujistil, že převoz cigaret není nelegální, a on mu uvěřil, nebyl dostatečně opatrný a cigarety si neprohlížel, neměl vyhovět přání neznámého muže na převoz cigaret“ (vyjádření žalobce ze dne 18.11.2009, evidované pod č.j. 16024-6/2009-176600-021).

Odvolací orgán dodal, že je nadto přesvědčen, že žalobce ve skutečnosti věděl, že zboží protiprávně vstoupilo na území ES, a je tedy nezdaněné a nelegální. Tato skutečnost vyplývá z toho, že řádně označenému služebnímu vozidlu Celní správy ČR se zapnutým světelným a zvukovým ZVZ žalobce ujížděl po dálnici D1 ze 141 km až na 66 km, kde z dálnice sjel a byl zastaven hlídkou policie. Tvrzení žalobce, že si myslel, že za ním jede sanitka asi k nějakému neštěstí před ním, hodnotí odvolací orgán vzhledem k okolnostem ujíždění služebnímu vozidlu rychlostí až 200 km/h, podjíždění před ním jedoucích vozidel zprava, najíždění na služební vozidlo apod. jako nepravdivé a účelové. Celý průběh objednání přepravy neznámým mužem a odevzdání zboží v Praze na Václavském náměstí jinému neznámému muži „v bílém klobouku“, jak je žalobce popisuje, je podle odvolacího orgánu fikcí, která v praxi nastat nemůže, neboť je vyloučeno, aby někdo, kdo žalobce nezná a vidí jej poprvé v životě, mu svěřil k přepravě zboží v hodnotě statisíců Kč (pořizovací hodnota plus zisk při prodeji) bez toho, aby měl zboží jakkoli zajištěno, dokonce bez toho, aby měl na žalobce jakýkoli telefonní či jiný kontakt a aby žalobce měl kontakt na tyto neznámé osoby. Tvrzení žalobce v tomto směru odvolací orgán hodnotí jako lživá a účelová.

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí, jakož i zrušení jemu předcházejícího rozhodnutí správního orgánu I. stupně. V žalobě nejprve popsal průběh správního řízení, které vyústilo ve vydání napadeného rozhodnutí. V této souvislosti konstatoval, že při prvotním úkonu - podání vysvětlení orgánům Policie ČR i v rámci svého vyjádření k rozhodnutí celního úřadu o zahájení daňového řízení a v uplatněných opravných prostředcích v průběhu jednotlivých probíhajících správních řízení konstantně tvrdil a uváděl, že nabídku na převoz nějakého nákladu - zboží do Prahy mu učinil neznámý muž v Českém Těšíně, který ho ujistil, že převoz nákladu není nelegální a přislíbil mu za tuto službu odměnu ve výši 5.000 Kč. Ta mu měla být vyplacena po předání nákladu neznámému muži v bílém klobouku, který na něj měl čekat na Václavském náměstí v Praze. Žalobce dále na svoji obhajobu uváděl, že se nakládky zboží do jeho auta neúčastnil, že zboží bylo v černých pytlích a že neznámý muž zboží do jeho vozidla naložil sám. Zboží, které převážel, nebylo jeho vlastnictvím. Fungoval jen jako řidič při jeho převozu do Prahy a není mu známo, za jakých okolností se zboží dostalo na území ČR. Na základě samotného převozu zboží si nebyl vědom toho, že by se dopouštěl nějaké protizákonné činnosti.

Žalobce následně konstatoval, že s odvoláním na článek 38 odst. 1 písm. a), při použití odst. 2 téhož článku celního kodexu odvolací orgán dospěl k závěru, že žalobce je osobou, která zboží dopravila na celní území Společenství, a že převzal odpovědnost za přepravu zboží poté, co bylo dopraveno na území Společenství, zejména v důsledku jeho překládky, a proto je odpovědný za dodržení povinností uvedených v čl. 38 celního kodexu.

Žalobce namítl rozpornost a nesprávnost úvah a závěrů žalovaného, které se prolínají ve všech jeho hodnotících skutkových a právních závěrech a které se v konečném důsledku transformovaly i do jím vydaného rozhodnutí. Žalovaný na straně jedné konstatuje, že bylo prokázáno, že žalobce si byl vědom toho, že zboží protiprávně vstoupilo na území ES (dle žalobce zde absentuje odkaz na relevantní důkazy), na druhé straně však konstatuje, že pokud

žalobci tato skutečnost známá nebyla (nebyl si jí vědom), pak se jedná o neznalost zákona, která ho nemůže zbavit odpovědnosti. Na základě těchto úvah lze učinit jednoznačný logický závěr spočívající v tom, že pokud tato skutečnost žalobci nebyla známá, pak není možné učinit závěr o tom, že si tuto skutečnost uvědomoval, resp. pokud si ji neuvědomoval, pak to musí jít k jeho tíži s odůvodněním, že neznalost zákona neomlouvá. Dle názoru žalobce v řízení nebylo nezpochybnitelným způsobem prokázáno, že měl vědomost o protiprávním vstupu zboží na území ES, a pokud tuto vědomost neměl, pak si ani nemohl uvědomovat existenci porušení jakékoliv právní normy. Odkaz na citovanou nejzákladnější zásadu práva, kterou je zásada „neznalost zákona neomlouvá,“ je proto dle žalobce zcela nepřipadný a na danou věc nepřiléhavý.

Pokud žalovaný zmiňuje své přesvědčení, že žalobce si měl být vědom toho, že zboží na území ES vstoupilo protiprávně, a to zejména s přihlédnutím na demonstrativní výčet zjištěných skutečností, jako např. označení všech krabiček ukrajinskými a běloruskými kolky, černý igelit kryjící balíky, nápisy v azbuce, množství cigaret, zakrytých přehozenou dekou apod., pak žalobce namítá, že žalovaný nevzal v úvahu výsledky dokazování, ze kterého zcela jednoznačně vyplývá, že žalobce se neúčastnil nakládky zboží do jeho auta a ani neměl vědomost, jaké zboží převáží do Prahy. Výše uvedené skutečnosti, tj. že žalobce v autě převáží výše specifikované cigarety, že v igelitu jsou díry, byly zjištěny a dokumentovány celními orgány při kontrole vozidla při jeho zadržení.

Odkaz na čl. 38 odst. 1 písm. a), jakož i na odst. 2 celního kodexu, na základě kterého žalovaný dovozuje jeho odpovědnost za celní dluh, je dle názoru žalobce nesprávný a chybný. Z dikce odst. 1 písm. a) je zřejmé, že odpovědnost dle tohoto ustanovení dopadá na osobu, která zboží dopravila na celní území Společenství. Ze znění odst. 2 vyplývá, že odpovědnost za přepravu zboží přebírá každá osoba poté, co bylo zboží dopraveno na celní území Společenství, zejména v důsledku překládky. Žalobce v souvislosti s aplikací a interpretací výše uvedených ustanovení celního kodexu žalovaným na souzenou věc považuje za nutné zdůraznit, že nebylo prokázáno, že by byl osobou, která zboží dopravila na celní území Společenství a že nemohl mít ani odpovědnost vyplývající z přepravy zboží poté, co bylo dopraveno na celní území, protože nevystupoval v postavení dopravce - osoby, která zboží na celní území Společenství dopravila. Žalobci proto ani nelze přičítat, že je osobou, která se účastnila odnětí zboží celnímu režimu, či společnému tranzitnímu režimu, pokud by byla prokázána odpovědnost dle čl. 115 odst. 1 písm. b) přílohy č. I Úmluvy CMR o přepravní smlouvě v mezinárodní dopravě vyhlášené pod č. 11/1975 Sb. Žalobce má za to, že výše uvedená ustanovení celního kodexu předpokládají prokázání subjektivního vztahu odpovědné osoby k tomuto zboží, což v jeho případě nebylo ze strany celních orgánů spolehlivým způsobem a v nezpochybnitelném rozsahu prokázáno.

Žalobce se rovněž neztotožňuje s hodnotícími teoretickými názory žalovaného vztahujícími se k právnímu institutu detence a podmínky „držení zboží“, které (žalovaný) shledává v souzené věci naplněnými, neboť „cigarety byly nalezeny ve vozidle žalobce.“ Žalovaný zcela opomíjí, že podstata držby je splněna za existence dvou základních předpokladů:

- a) vůle držitele nakládat s věcí jako s věcí vlastní (dominus possidendi)
- b) faktické ovládání věci, tzv. výkon faktického panství nad věcí (corpus possessionis)

Podmínka ad b) (poznámka soudu: správně podmínka ad/a) ve své podstatě odlišuje držbu od pouhé detence, kdy detentor má rovněž věc ve své moci, ale nakládá s ní jako s věcí cizí. O držbu může jít tehdy, pokud k faktickému ovládání věci přistoupí i vůle nakládat s věcí

jako s vlastní. Pak je nutno se zabývat hodnocením, zda se jedná o držbu oprávněnou či neoprávněnou. Toto vše žalovaný do svých úvah nezahrnul, a proto jsou jeho hodnotící závěry neúplné a ve svém důsledku, ve vztahu k hodnocení detence - držení zboží, nesprávné.

Žalobce dále v žalobě poukázal na to, že ve věci jeho trestního stíhání pro podezření ze spáchání trestného činu krácení daně, poplatku a podobně povinné platby podle § 148, odst. 1 trestního zákona rozhodl Okresní soud v Benešově dne 16.12.2009 rozsudkem č.j. 1 T 189/2009-72 tak, že žalobce dle ustanovení § 226 písm. b) tr. řádu zprostil obžaloby. Soud na základě provedeného dokazování dospěl k závěru, že obžalovaný nebyl tím, kdo tuto trestnou činnost organizoval, resp. nebyl tím, kdo vědomě nakládal se zbožím ve snaze vyhnout se placení daní. Soud vytkl orgánům činným v přípravném řízení, že provedly nedostatečné šetření k objasnění původu předmětného zboží a k zajištění nezpochybnitelných důkazů o vině obžalovaného. V daném případě se nepochybně jednalo o větší množství tabákových výrobků, nicméně trestný čin zkrácení daně, poplatků a podobné povinné platby je trestným činem úmyslným a úmysl pachatele musí směřovat ke zkrácení daně. Soud uzavřel, že na základě provedených důkazů tento úmysl nebyl v trestním řízení prokázán, a tedy nebylo ani prokázáno, že jednání obžalovaného vědomě směřovalo ke zkrácení daně. Odvolání státního zástupce proti rozsudku soudu prvního stupně odvolací soud zamítl.

Žalobce má za to, že v řízení vedeném před celními orgány byla ustanovení jednotlivých právních předpisů, na které se odvolává i žalobce, interpretována v rozporu se zásadami, které ovládají správní řízení. Správní orgány v jednotlivých fázích řízení nerealizovaly kroky a opatření, které by vedly k přesnému úplnému zjištění skutečného stavu věci - stavu bez důvodných pochybností a neopatřily k tomu potřebné důkazy. Je to přitom správní orgán, na kterém leží důkazní břemeno prokázání viny za spáchaný delikt. K naplnění této povinnosti je správní orgán vybaven příslušnými pravomocemi, přičemž je povinen postupovat v souladu s ustanovením § 2 správního řádu tak, aby vinu jednoznačně prokázal. Rozhodně nelze akceptovat názor, podle kterého by podezřelý ze spáchání deliktu byl povinen prokazovat, že se deliktu nedopustil. Pokud vzniknou důvodné pochybnosti o naplnění zákonných znaků předmětného deliktu, i ve správním řízení, obdobně jako v trestním řízení, platí zásada *in dubio pro reo*.

Napadené rozhodnutí vychází ze skutkových zjištění a právního posouzení odpovědnosti žalobce za celní dluh v celkové výši Kč 368.718,20 z platebního výměru Celního úřadu Benešov ze dne 25.11.2009 č.j.: 16024-7/2009-176600-021. Dle názoru žalobce rozhodnutí těchto správních orgánů nevychází (nerespektuje) důkazní stav, který tu byl v době jejich rozhodování. Skutková zjištění, na které se správní orgány odvolávají, nemají oporu v obsahu správního spisu. Neúplné a nesprávné skutkové závěry učiněné žalovaným, který je zcela nekriticky převzal od správního orgánu I. stupně, se plně promítly i do právního hodnocení skutků a přijatých právních závěrů, které žalobce považuje za nesprávné a chybné.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce konstatuje obsah napadeného rozhodnutí svévolně, chaoticky a nepravdivě. Pokud v žalobě uvádí, že „Za rozhodnou a dle skutkových zjištění, na které se odvolací orgán odvolává, považuje tento orgán posouzení otázky určení: a) zda se v daném případě jednalo o protiprávní vstup zboží do prostoru celního území Společenství, b) stanovení osoby, která přebírá odpovědnost za přepravu zboží poté, co bylo dopraveno na celní území Společenství, zejména v důsledku překládky zboží, c) stanovení osoby dlužníka, tj. osoby, která protiprávní vstup uskutečnila“, toto z odůvodnění rozhodnutí v žádném případě nevyplývá. Žalovaný v

odůvodnění napadeného rozhodnutí jen citoval právní úpravu v celním kodexu, která se dotýká pro danou věc zásadního článku 202 odst. 3 třetí odrážky celního kodexu. Pokud žalobce uvedl, že „S odvoláním na článek 38 odst. 1 písm. a), při použití odst. 2 tohoto článku Celního kodexu odvolací orgán dospěl k závěru, že žalobce: - je tou osobou, která zboží dopravila na celní území Společenství, - převzal odpovědnost za přepravu zboží poté, co bylo dopraveno na území Společenství, zejména v důsledku jeho překládky, a proto je odpovědný za dodržení povinností uvedených v čl. 38 Celního kodexu“, konstatuje obsah rozhodnutí zcela nepravdivě. O čl. 38 celního kodexu se žalovaný zmiňuje v odůvodnění napadeného rozhodnutí pouze na str. 4, kde cituje právní úpravu v celním kodexu, která se dotýká pro danou věc jediného zásadního čl. 202 odst. 3 třetí odrážky celního kodexu. Z rozhodnutí nijak nevyplývá, že by žalovaný vůči žalobci učinil tyto závěry. Pokud žalobce v dále uvádí, že „bylo prokázáno, že žalobce v době přijetí zboží si žalobce byl vědom toho, že zboží na území ES vstoupilo protiprávně“, žalovaný k tomu uvádí, že toto z bodu II. odůvodnění napadeného rozhodnutí nevyplývá. Žalovaný v tomto bodě rozhodnutí (a to nad rámec žalobcem uplatněné námitky) přezkoumal i naplnění podmínky čl. 202 odst. 3 třetí odrážky celního kodexu, záležející v tom, zda si žalobce v době přijetí zboží měl být vědom protiprávního vstupu zboží na území ES, a dospěl k závěru, že ano, což podle svého přesvědčení náležitě doložil. Dále zmínil, že zcela nad tento rámec existuje soubor skutečností svědčících pro ještě přísnější závěr naplňující danou skutkovou podstatu (tedy že „věděl“), avšak tento stupeň „zavinění“ žalobci prokazován nebyl. Pokud žalobce dále uvádí, že „Odvolací orgán konstatuje, že i přesto že žalobce tvrdil, že nevěděl o tom, že zboží protiprávně vstoupilo na území ES, že je nelegální, nezdaněné, odvolací orgán však dospěl k závěru, že žalobce vzhledem k okolnostem a ke svým osobním poměrům toto vědět měl a mohl, čímž naplnil subjektivní stránku skutku ve formě nevědomé nedbalosti“, žalovaný k tomu poznamenal, že toto z odůvodnění rozhodnutí nevyplývá a že žalovaný naplnění „subjektivní stránky skutku ve formě nevědomé nedbalosti nezkoumal“. Žalovaný v napadeném rozhodnutí pouze volně přirovnal podmínku „měl být vědom“ protiprávního vstupu zboží na území ES uvedenou v čl. 202 odst. 3 třetí odrážky celního kodexu k nevědomé nedbalosti, když uvedl, že tato podmínka je založená na stejném stupni vědomí jako u nevědomé nedbalosti. Pokud tedy žalobce namítá, že „Na jedné straně žalovaný konstatuje, že bylo prokázáno, že žalobce si byl vědom toho, že zboží protiprávně vstoupilo na území ES“, žalovaný k tomu uvádí, že toto neprokazoval. Bylo prokazováno, že si žalobce „měl být vědom“, a nad tento rámec žalovaný uvedl skutečnosti, které svědčí o ještě přísnějším závěru, totiž že si žalobce ve skutečnosti „byl vědom“. Pokud žalobce namítá, že u skutečností nasvědčujících závěru, že si ve skutečnosti „byl vědom“, absentuje odkaz na relevantní důkazy, žalovaný uvádí, že v napadeném rozhodnutí takové odkazy nechybí (viz odkaz na úřední záznam ze dne 7.10.2009 sepsaný prap. Bc. Myrdaczem a protokol ze dne 7.10. 2009 sp. zn. 1739/TS-124/09). Pokud žalobce dále namítá, že na základě těchto úvah žalovaného lze učinit jednoznačný logický závěr spočívající v tom, že pokud tato skutečnost žalobci nebyla známa - neuvědomoval si ji, pak není možné učinit závěr o tom, že si tuto skutečnost uvědomoval, žalovaný k tomu uvádí, že takový rozpor v odůvodnění jeho rozhodnutí není. Bylo prokazováno, že si žalobce „měl být vědom“, a nad tento rámec jsou uváděny skutečnosti, které svědčí dokonce o přísnějším závěru, tedy že si ve skutečnosti „byl vědom“. Tento přísnější závěr však prokazován není a ani toho není k naplnění čl. 202 odst. 3 třetí odrážky celního kodexu třeba. K námitce, že se žalobce neúčastnil nakládky zboží do auta a ani neměl vědomost, jaké zboží převáží do Prahy, kterou je napadán závěr žalovaného, že si žalobce „měl být vědom“ protiprávního vstupu zboží na území ES, žalovaný odkázal na vypořádání této skutečnosti v odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém vyvrací účelová tvrzení žalobce v tomto směru a naopak prokazuje, že při náležité opatrnosti měl žalobce seznat obsah nákladu, a měl si tedy být protiprávního vstupu zboží na území ES vědom. Žalovaný

k tomu podotkl, že žalobce dokonce náležitou opatrnost navenek projevoval, když uváděl, že „s drogami, zbraněmi ani děvkami nechce mít nic společného“, což zřetelně dokládá, že měl v době sjednání přepravy obecné povědomí o tom, že některé kategorie zboží jsou z legální přepravy zákonem vyloučeny. Nelze si proto dobře představit, že by se alespoň letmo nepřesvědčil, co bude přepravovat. I kdyby se však nepřesvědčil, podle odvolacího orgánu by tím nebylo vyloučeno naplnění předmětné části skutkové podstaty „měl si být v době přijetí vědom.“ A konečně - i kdyby se přesvědčil, a seznal, že v dírách v igelitu jsou vidět kartóny cigaret s kolkou v azbuce, a dospěl k závěru, že jde o legální věc, neboť nezákonné jsou jen „drogy, zbraně a děvky“, uplatní se premisa, že neznalost zákona neomlouvá. Pojednání o nepřípadnosti čl. 38 celního kodexu, na kterých žalobce staví další žalobní námitky, je dle mínění žalovaného nepřípadné, neboť o tomto článku celního kodexu se žalovaný zmiňuje v odůvodnění rozhodnutí jen okrajově, když ho cituje jako právní úpravu, která se dané věci dotýká, nicméně z celého rozhodnutí a jeho odůvodnění jasně vyplývá, že důvod rozhodnutí je opřen o čl. 202 odst. 3 třetí odrážky celního kodexu. Žalovaný nedovozuje odpovědnost žalobce za celní dluh podle čl. 38 odst. 1 písm. a) ani odst. 2 celního kodexu, tedy neprokazuje, že žalobce je osobou, která zboží na území ES dopravila, ani osobou dopravce, ani osobou, která zboží odňala celnímu dohledu apod. K žalobní námitce, ve které žalobce napadá závěr žalovaného o naplnění podmínky čl. 202 odst. 3 třetí odrážky celního kodexu záležející v podmínce „držel“ ve vztahu ke zboží, žalovaný plně odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, z něhož vyplývá, že pokud celní kodex v dané skutkové podstatě rozlišuje pojmy „získal“ nebo „držel“ zboží, pak vazba „získání“ zboží vázaná na „dobu získání“ jednoznačně odkazuje na jeho vlastnictví (resp. držbu v obou pojmových znacích tak, jak ji uvádí žalobce v této žalobní námitce). Pokud pak celní kodex v této skutkové podstatě vedle předchozího alternativně stanoví „dobu přijetí“ zboží a tento pojem váže na „dobu přijetí“, nelze než učinit závěr o tom, že nemůže jít o totožný pojem jako předchozí, mající význam držby. Nejen že je vyloučeno „zdvojení“ obsahově týchž pojmů, ale terminologicky pouhé „přijetí“ zboží vylučuje u pojmu „držel“ smysl držby s jeho pojmovým znakem „panství nad věcí“. Naopak pojem „držel“ v kodexu má význam jeho detence, a ta je v daném případě naplněna tím, že žalobce v době zastavení vozidla zboží fakticky ovládal.

Ve vztahu k argumentaci žalobce, v níž poukazuje na výsledek trestního řízení, žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že tento výsledek nemá na současně vedené daňové řízení žádný vliv, protože v obou řízeních se řeší naplnění jiných skutkových podstat jiných předpisů. Častým důvodem zproštění obžalovaných v daňových trestních věcech bývá právě neprokázání subjektivní stránky daného daňového trestného činu. Konstantní judikatura však upozorňuje právě na to, že v daňových věcech se posuzují jiné otázky a např. pro trestní řízení stěžejní zkoumání úmyslu zkrátit daň je v daňovém řízení zcela irrelevantní.

Žalovaný je přesvědčen, že v dané věci byl v rozsahu potřebném pro rozhodnutí úplně a řádně zjištěn skutkový stav, že důkazy byly hodnoceny jednotlivě i ve vzájemné souvislosti a že výrok napadeného rozhodnutí má oporu v odůvodnění rozhodnutí i v obsahu spisu. Žalovaný postupoval v souladu se zásadami daňového řízení, neboť v řízení se jako podpůrný předpis uplatní ZSDP, jak vyplývá již z návětí výroku napadeného rozhodnutí. Neuplatní se tedy správní řád, protože nešlo o správní trestání a v řízení nebylo rozhodováno o vině žalobce.

Při ústním jednání před soudem setrval žalobce na podané žalobě. Uvedl, že celá věc se ho těžce dotkla. Přestože žádal o posečkání s úhradou dluhu a tato žádost byla vyslyšena, správní orgán rozhodl o propadnutí vozidla, které mu bylo již dříve zabaveno.

Soud při jednání provedl důkaz rozsudkem Okresního soudu v Benešově z 16.12.2009 č.j. 1T 189/2009-72 a odvolacím usnesením Krajského soudu v Praze ze 17.2.2010 č.j. 12 To 47/2010-85, z nichž zjistil, že žalobce byl pravomocně zproštěn obžaloby, kterou mu bylo kladeno za vinu, že dne 7.10.2009 v 16.40 hodin u obce Loket, okr. Benešov, na 66 km dálnice D1, ve směru na Prahu ve svém osobním automobilu tov. zn. Opel Omega, RZ: 4T 1577, v úmyslu uvedení do oběhu převážel celkem 150.800 ks cigaret různých značek, označených ukrajinskými a běloruskými tabákovými nálepkami, které získal za podezřelých okolností a věděl, že nejsou označeny platnou tabákovou nálepkou podle § 114 odst. 2 zákona o spotřebních daních, a riskantní a bezohlednou jízdou po dálnici D1 se snažil ujet hlídce celní správy, a vyhnout se tak kontrole vozidla, čímž jako plátce daně ve smyslu § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních způsobil, že správcem daně nebylo vyměřeno clo, spotřební daň a daň z přidané hodnoty a zkrátil tyto povinné platby ve výši 394.713,- Kč, z toho clo ve výši 33.007,- Kč, spotřební daň ve výši 289.536,- Kč a DPH ve výši 72.170,- Kč, čímž měl spáchat trestný čin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 148 odst. 1 trestního zákona.

K provedeným důkazům žalovaný uvedl, že rozsudky trestního soudu jsou výsledkem jiného řízení, z hlediska trestního je zde jiná souvislost s jednáním žalobce. Zatímco soud posuzuje naplnění skutkové podstaty trestného činu, a to zejména z hlediska zavinění, které je znakem jeho skutkové podstaty, celní orgány se zabývají tím, zda vznikl celní dluh a kdo za celní dluh odpovídá, zda tedy žalobce je osobou, která je dlužníkem, a zda si byl vědom toho, že zboží, které převážel, vstoupilo na území ČR protiprávně. To bylo podklady správního řízení prokázáno.

Právní zástupce žalobce k věci samé při jednání před soudem uvedl, že žalobce shledává rozpor v tom, že žalovaný na jedné straně v napadeném rozhodnutí uvádí, že nezkoumal, zda byla naplněna subjektivní stránka jednání žalobce, tj. vědomá nedbalost, kterou požaduje zákon, ale na druhé straně uvádí, že zkoumal, zda si žalobce byl vědom, že převážel takové zboží, které vstoupilo na území České republiky jako neproclené a že si měl být tohoto stavu vědom. Jediným důkazem o tom je protokol - úřední záznam ze 7.10.2009, z něhož žalovaný vychází. Z tohoto záznamu ovšem nevyplyvá, že žalobce si měl být vědom vytýkaného skutkového jednání. Žalobce vypovídal, že nebyl přítomen nakládání zboží. Žalobce jen slíbil převoz určitého zboží neznámému člověku. Zákon nestanoví povinnost, aby žalobce v takové situaci byl opatrný. Z průběhu zadržení žalobce vyplývá, že celní orgány měly celou akci již dříve pod kontrolou, a to od momentu nakládky. Je zřejmé, že žalobce takovou činnost neorganizoval, on jen převážel zboží. Není odůvodněná úvaha, že by si měl být vědom toho, jakým způsobem bylo zboží dovezeno, zda místo nakládky bylo prvním či dalším místem nakládání zboží. Je zřejmé, že zboží, které bylo předáno žalobci, muselo být již dovezeno někým jiným. Žalobce byl v tíživé situaci, chtěl si vydělat nějaké peníze, nicméně nemohl si být vědom toho, že šlo o nelegálně dovezené zboží a že jsou porušovány celní a daňové předpisy. Zásada, že neznalost zákona neomlouvá, by mohla být aplikována pouze v případě, kdyby žalobce byl seznámen se skutkovým stavem, tj. s tím, co nakládá, co převáží, kdyby si byl tohoto stavu vědom. Žalobce zde nevystupuje jako podnikatel, ale jako fyzická osoba, která si chtěla převážkou zboží přivydělat. Není zřejmé, na základě čeho si měl být žalobce vědom toho, jaké zboží převáží. V řízení nebylo prokázáno zavinění ve vztahu k jednání, které je žalobci vytýkáno, a to nejen v rovině nevědomé nedbalosti, ale v žádné míře zavinění, kterou vyžaduje celní kodex. Absentují zde důkazy, na základě nichž by bylo nezpochybnitelně prokázáno, že žalobce převážel neproclené zboží a dále absentuje důkaz o tom, že si toho měl být vědom

Žalovaný při jednání před soudem odkázal na napadené rozhodnutí, kde je odůvodněno, jak celní orgán nazíral na míru zavinění žalobce v době nakládky odpovídající nevědomé nedbalosti, kdy je vyžadována určitá opatrnost, a dále jak posuzoval jednání žalobce i z hlediska zásady, že neznalost zákona neomlouvá. Žalovaný poukázal i na tu část odůvodnění napadeného rozhodnutí, v níž se uvádí, že jestliže žalobce ujížděl před vozidlem orgánů celní správy rychlostí 200 km/h s vozidlem naloženým až po opěrky sedadel, kdy zboží bylo viditelně označeno ukrajinskými a běloruskými kolky, aniž toto zboží mělo tuzemské nálepky, pak i ve spojení s článkem 38 celního kodexu a též ve spojení se zákonem o spotřebních daních, z něhož je zřejmé, že na území České republiky se nemůže vyskytovat neproclené cizí zboží bez nálepek, je nutno dovodit, že žalobce si měl být vědom toho, co převáží, a pokud si toho nebyl vědom, pak jde o nevědomou nedbalost, protože i když si toho nebyl vědom, musel s tím být srozuměn. O tom, že si žalobce možnou protiprávnost svého jednání uvědomoval, svědčí i jeho chování na počátku případu, kdy zcela jasně odmítal převážet určité druhy zboží či se podílet na kriminálním jednání, což vyjadřoval slovy, že „nebude převážet zbraně, děvky a drogy.“ Žalovaný proto trvá na stanovisku, že žalobce vzhledem k okolnostem případu a svým osobním poměrům mohl a měl vědět o tom, co převáží, a to ve smyslu nevědomé nedbalosti. V dané věci je zapotřebí vycházet z článku 38 a článku 202 odst. 1 písm. a) bod 3 celního kodexu Společenství, kde je jako odpovědná osoba uvedena každá osoba, která dotyčné zboží získala nebo držela a která si byla nebo měla být vědoma, že zboží vstoupilo na území protiprávně.

Žalobce sám při jednání před soudem k věci samé uvedl, že příčinou jeho rychlé jízdy, na kterou poukazoval žalovaný, bylo to, že mu zdravotně nebylo dobře. Domníval se, že za ním jedou sanitky, které spěchají k nějaké nehodě. Měl v autě tři lékárníčky a chtěl při případné nehodě pomoci.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů. V posuzované věci vyšel z následně uvedené právní úpravy:

Podle § 9 odst. 2 zákona o spotřebních daních při dovozu vybraných výrobků vzniká povinnost daň přiznat a zaplatit dnem vzniku celního dluhu, pokud vybrané výrobky nebyly uvedeny do režimu podmíněného osvobození od daně. Nepodléhají-li vybrané výrobky clu, má se pro účely tohoto zákona za to, že celní dluh vznikl, jsou-li splněny ostatní podmínky pro jeho vznik, které stanoví zvláštní právní předpis. Při dovozu vybraných výrobků, které byly uvedeny do režimu podmíněného osvobození od daně, vzniká povinnost daň přiznat a zaplatit podle odstavce 1.

Podle § 114 odst. 2 zákona o spotřebních daních tabákové výrobky vyrobené na daňovém území České republiky, na daňové území České republiky dovezené nebo na daňové území České republiky dopravené z jiného členského státu musí být značeny tabákovou nálepkou, pokud nejsou dopravovány v režimu podmíněného osvobození od daně s následným umístěním v daňovém skladu nebo pokud není v odstavci 6 nebo 7 stanoveno jinak.

Podle § 114 odst. 7 zákona o spotřebních daních tabákovou nálepkou nemusí být značeny tabákové výrobky, které jsou dovezeny na daňové území České republiky nebo dopraveny z jiného členského státu na daňové území České republiky pro osobní spotřebu (§ 32 odst. 4).

Podle § 32 odst. 4 zákona o spotřebních daních množství vybraných výrobků pro osobní spotřebu je množství menší, než je uvedeno v § 4 odst. 3 tohoto zákona (v případě cigaret se jedná o 800 kusů).

Podle § 23 odst. 1 písm. d/ zákona o DPH zdanitelné plnění je uskutečněno a daňová povinnost při dovozu zboží vzniká nezákonným dovozem zboží.

Podle článku 38 odst. 1 celního kodexu osoba, která zboží dopravila na celní území Společenství, je povinna je dopravit bez zbytečného odkladu a případně po cestě určené celními orgány způsobem, který tyto orgány stanoví,

a) k celnímu úřadu určenému celními orgány nebo na jiné místo určené nebo schválené těmito orgány nebo

b) do svobodného pásma, jestliže má být dovezeno do tohoto svobodného pásma přímo

- vodní nebo vzdušnou cestou nebo

- po zemi, aniž by prošlo jinou částí celního území Společenství, jestliže je část hranice svobodného celního pásma totožná s pozemní hranicí mezi členským státem a třetí zemí.

Podle článku 38 odst. 2 celního kodexu každá osoba, která přebírá odpovědnost za přepravu zboží poté, co bylo dopraveno na celní území Společenství, zejména v důsledku překládky, je odpovědná za dodržení povinností uvedených v odstavci 1.

Podle článku 202 odst. 1 celního kodexu celní dluh při dovozu vzniká

a) protiprávním vstupem zboží podléhajícího dovoznímu clu na celní území Společenství, nebo

b) protiprávním přemístěním takového zboží umístěného do svobodného pásma nebo svobodného skladu do jiné části celního území Společenství.

Pro účely tohoto článku se protiprávním vstupem rozumí jakýkoliv vstup zboží v rozporu s články 38 až 41 a čl. 177 druhou odrážkou.

Podle článku 202 odst. 2 celního kodexu celní dluh vzniká okamžikem protiprávního vstupu zboží.

Podle článku 202 odst. 3 celního kodexu dlužníky jsou

- osoba, která protiprávní vstup zboží uskutečnila,

- každá osoba, která se zúčastnila protiprávního vstupu zboží a byla nebo měla si být vědoma, že tento vstup je protiprávní,

- každá osoba, která dotyčné zboží získala nebo držela a která si byla nebo měla být vědoma v době získání nebo přijetí zboží, že vstoupilo protiprávně.

Podle článku 213 celního kodexu je-li za splnění celního dluhu odpovědně několik osob, považují se za společné a nerozdílné dlužníky.

Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Žalovanému je nutno přisvědčit v tom, že žalobce v žalobě konstatuje obsah napadeného rozhodnutí chaoticky a nepravdivě a přičítá správnímu orgánu závěry, které neučinil. Žalovaný skutečně nikdy netvrdil, že žalobce je osobou, která zboží (cigarety) dopravila na celní území Společenství. To, že žalobce převzal odpovědnost za přepravu

tohoto zboží, není závěrem, který by žalovaný učinil na základě článku 38 celního kodexu, ale zjištěním vyplývajícím z výpovědi samotného žalobce, který opakovaně uváděl, že si cigarety nechal naložit do svého vozidla a zavázal se je přepravit na dohodnuté místo, za což měl inkasovat dohodnutou odměnu. Nutno dodat, že tento závazek žalobce skutečně nelze kvalifikovat jinak než jako převzetí odpovědnosti za další přepravu zboží poté, co bylo dopraveno na celní území Společenství.

Soud shledal neopodstatněnou námitku, v níž žalobce poukazuje na údajný rozpor v odůvodnění napadeného rozhodnutí, který podle něj spočívá v tom, že žalovaný na jedné straně konstatuje, že žalobce si byl vědom toho, že předmětné zboží (žalobcem převážené cigarety) protiprávně vstoupilo na území ES, na druhé straně však konstatuje, že pokud žalobci tato skutečnost známá nebyla, jedná se o neznalost zákona, která ho neomlouvá. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí zcela zřetelně vyplývá, že závěr o odpovědnosti žalobce za celní dluh, který nepochybně vznikl protiprávním vstupem předmětného zboží na celní území Společenství, staví žalovaný, stejně jako správní orgán I. stupně, na tom, že žalobce je ve smyslu článku 202 odst. 3 celního kodexu *osobou, která dotyčné zboží držela a která si měla být vědoma v době přijetí zboží, že (toto zboží na celní území Společenství) vstoupilo protiprávně*. Tento závěr je, a to dokonce opakovaně, formulován na straně 5 napadeného rozhodnutí, kde žalovaný výslovně uvádí, že vůči žalobci je uplatňována definice dlužníka podle čl. 202 odst. 3 třetí odrážka celního kodexu v tomto konkrétním znění „Dlužníkem je osoba, která dotyčné zboží držela a která si měla být vědoma v době přijetí zboží, že na území ES vstoupilo protiprávně.“ Na téže straně napadeného rozhodnutí je poukazováno i na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně – platebního výměru ze dne 25.11.2009, ve kterém celní úřad rovněž uvedl, že odpovědným za celní dluh v souladu s článkem 202 odst. 3 třetí odrážka celního kodexu je v daném případě dlužník neboli osoba, která dotyčné zboží držela a která si měla být vědoma v době přijetí zboží, že vstoupilo protiprávně.

To, že zda žalobci v době přijetí předmětného zboží k další přepravě nebylo známo, že toto zboží vstoupilo na celní území Společenství protiprávně, je v souzené věci nepodstatné; žalobci je správním orgánem přičítána odpovědnost za vzniklý celní dluh na základě toho, že si této skutečnosti, tj. nelegálního vstupu zboží na celní území Společenství, *měl být vědom*, a to vzhledem k okolnostem případu a svým osobním poměrům. Pokud pak žalovaný v napadeném rozhodnutí vyslovil přesvědčení, že žalobce ve skutečnosti věděl o protiprávním vstupu zboží na území Společenství, učinil tak nad rámec nosných důvodů rozhodnutí, které jsou, jak již bylo uvedeno shora, založeny na posouzení žalobce jakožto osoby, která za celní dluh odpovídá, protože *si měla být v době přijetí zboží vědoma* protiprávního vstupu zboží na celní území Společenství. Přesvědčení žalovaného o tom, že žalobce si byl protiprávního vstupu zboží na území Společenství vědom, tj. že o něm věděl, není s uvedeným posouzením osoby žalobce ve smyslu čl. 202 odst. 3 třetí odrážky celního kodexu nikterak v rozporu. Žalovaný jím pouze navíc přičítá žalobci další možnou charakteristiku osoby dlužníka podle téhož ustanovení celního kodexu, když tvrdí, že žalobce nejenom že si měl být v době přijetí zboží vědom jeho protiprávního vstupu na celní území Společenství ale že si této skutečnosti vědom byl. Nicméně už samotné splnění první charakteristiky, tj. podmínky, podle níž si žalobce protiprávního vstupu zboží na území Společenství měl být v době přijetí zboží vědom, postačuje ke kvalifikaci jeho osoby jako dlužníka odpovídajícího za vzniklý celní dluh. Jinými slovy řečeno, celní kodex nevyžaduje, aby si dlužník byl nutně vědom protiprávního vstupu zboží na celní území Společenství; dlužníkem je i ta osoba, která si sice protiprávnosti vstupu zboží na celní území Společenství vědoma nebyla, ale měla si jí být v době získání nebo přijetí zboží vědoma.

O tom, že dovoz 150.800 kusů cigaret opatřených pouze ukrajinskými a běloruskými kolký na území Společenství je protiprávním vstupem, v jehož důsledku podle článku 202 odst. 1 písm. a/ celního kodexu vzniká celní dluh, není dle náhledu soudu žádných pochybností; žalobce ostatně proti tomuto závěru v žalobě žádnou relevantní námitku ani nevzněsl.

Není pravdou, že v napadeném rozhodnutí konstatované přesvědčení žalovaného o tom, že žalobce ve skutečnosti o protiprávnosti vstupu zboží na území Společenství věděl, postrádá odkaz na relevantní důkazy. Žalovaný toto své přesvědčení opřel o konkrétní důkazy (úřední záznam ze dne 7.10.2009 sepsaný prap. Bc. Myrdaczem a protokol ze dne 7.10. 2009 sp. zn. 1739/TS-124/09), které prokazují nevěrohodnost žalobcova líčení skutkových okolností případu, jakož i to, že žalobce se snažil služebnímu vozidlu celní správy riskantní jízdou ujet, a vyhnout se tak kontrole, k čemuž by neměl důvod, pokud by byl přesvědčen o legálnosti svého jednání. Soud ve shodě s názorem žalovaného považuje za krajně nevěrohodné a účelové tvrzení žalobce, že mu neznámá osoba svěřila k přepravě zboží značné hodnoty bez toho, aniž by měla na žalobce jakýkoli telefonní či jiný kontakt a aby žalobce měl kontakt na ní. Také představa žalobce kroužícího v autě kolem Václavského náměstí a hledajícího „neznámého muže v bílém klobouku“ je spíše úsměvná. Úspěšná nemůže být ani obhajoba žalobce, že se neúčastnil nakládky zboží do jeho auta a že vlastně ani neměl povědomí o tom, jaké zboží do Prahy převáží. Ve vyjádření ze dne 18.11.2009 k rozhodnutí celního úřadu o zahájení daňového řízení totiž žalobce výslovně konstatoval, že *nabídku na převezení cigaret* mu učinil neznámý muž dne 5.10.2009 na parkovišti a zároveň jej ujistil, že *převážení cigaret* není nelegální. V témže podání žalobce dále uvedl, že dne 7.10.2009 po naložení cigaret do jeho auta je vezl do Prahy, kde na něj měl čekat na Václavském náměstí muž v bílém klobouku. *Ten si měl cigarety převzít a zaplatit mu za jejich převoz.* Žalobce též připustil, že „neměl vyhovět *přání neznámého muže na převoz cigaret.*“ Z uvedeného nepochybně vyplývá, že žalobce dobře věděl o tom, jaké zboží do Prahy poveze. Naložení zboží do jeho auta byl žalobce osobně přítomen, o čemž svědčí jeho výpověď zachycená v protokolu o výsledku podezřelého ze dne 8.10.2009, v rámci níž uvedl, že (při nakládání zboží) sklopil sedadlo a desky rozložil na dno, aby se mu vůz neušpinil, předtím, než (neznámý muž) naložil pytle. Tvrzení žalobce, že při nakládce zboží šel před auto a postavil se k němu zády, rozhodně není způsobilé zpochybnit závěr žalovaného, že žalobce si vzhledem ke zjištěným konkrétním okolnostem celého případu a svým osobním poměrům měl být v době přijetí zboží k přepravě vědom toho, že toto zboží vstoupilo na celní území Společenství protiprávně.

Nelze přisvědčit námitce žalobce, že v daňovém řízení nebylo prokázáno, že měl vědomost o protiprávním vstupu (správně že si měl být vědom protiprávnosti vstupu) daného zboží na území ES. Žalovaný svůj klíčový závěr, že žalobce si měl být protiprávnosti vstupu zboží vědom, v napadeném rozhodnutí opírá o celou řadu zjištění, která jsou doložena důkazy shromážděnými v průběhu daňového řízení (úřední záznam skupiny mobilního dohledu ze dne 7.10.2009, protokol o ohledání vozidla žalobce z téhož dne, výpověď žalobce). Z těchto důkazů vyplývají zjištění o:

- značném množství převážených cigaret, zaplňujících celý půdorys zadních sedadel i celý zavazadlový prostor až do výše hlavových opěrek předních sedadel,
- označení všech krabiček cigaret ukrajinskými a běloruskými kolký,
- potřhaném černém igelitu kryjícím balíky cigaret, který žalobci umožňoval vidět dírami kartóny cigaret s nápisy v azbuce,

- skrytí celé horní plochy balíků přehozenou dekou za jediným účelem, a to utajení obsahu nákladu,
- neexistenci jakýchkoli dokladů ke zboží,
- konspirativním průběhu celé akce, tak jak jej líčil sám žalobce (jeho kontaktování neznámým člověkem s tím, že jiný neznámý člověk si má zboží převzít na Václavském náměstí v Praze, přičemž poznávacím znamením je jeho bílý klobouk,
- o tom, že neznámému muži, který žalobce kontaktoval, se údajně líbilo, jak má žalobce velké auto, ačkoliv sám měl k dispozici prostorově minimálně srovnatelný vůz,
- nadsazené částce sjednané jako odměna pro žalobce za převoz zboží.

Na základě všech těchto skutečností žalovaný dovodil, že žalobce při alespoň průměrné vyspělosti a jistě alespoň průměrné inteligenci si měl být v době přijetí zboží k přepravě vědom toho, že toto zboží vstoupilo na celní území Společenství protiprávně. Žalobce ostatně sám deklaroval určitou obavu z toho, že by po něm mohl muž, který jej oslovil, požadovat převoz zboží nelegálního původu, který by mu mohl v případě jeho odhalení způsobit problémy se zákonem, což vyjádřil slovy „s drogami, zbraněmi ani děvkami nechci mít nic společného.“ I vzhledem k této deklarované obavě nelze věřit tvrzení žalobce, že vůbec nevěděl, co převáží, tj. že se nepřesvědčil, jaké zboží mu neznámý muž do auta naložil, aby tak vyloučil, že se nejedná právě o zbraně či drogy, a že se plně spokojil pouze s ujištěním pro něj zcela neznámého muže, že všechno je legální. Jak již bylo konstatováno shora, žalobce prokazatelně věděl, že převáží značné množství cigaret, a s ohledem na všechny zmíněné okolnosti případu si v době jejich přijetí k přepravě měl být vědom toho, že toto zboží evidentně vstoupilo na celní území Společenství protiprávně. To platí tím spíše, že je obecně známou skutečností, že v případě cigaret se jedná o komoditu, jejíž dovoz či vývoz ze zahraničí je přísně regulován, stejně jako je obecně známou skutečností, že cigarety nacházející se legálně na území České republiky musí být vždy opatřeny tuzemskými nálepkami (kolky). Pokud si žalobce i přes výše uvedené nebyl vědom toho, že předmětné zboží (cigarety) vstoupilo na celní území Společenství *protiprávně*, jde tato skutečnost plně k jeho tíži, neboť si jí nepochybně měl být vědom. V tomto smyslu je nutné vnímat poukaz žalovaného na obecnou právní zásadu „ignorantia legis non excusat (neznalost zákona neomlouvá).

K námitce žalobce, že ustanovení celního kodexu předpokládají prokázání subjektivního vztahu odpovědné osoby ke zboží, což v jeho případě nebylo ze strany celních orgánů spolehlivým způsobem a v nezpochybnitelném rozsahu prokázáno, soud uvádí, že úprava obsažená v článku 202 odst. 3 třetí odrážka celního kodexu, kterou žalovaný na daný případ a osobu žalobce aplikoval, žádný subjektivní vztah dlužníka ke zboží nepředpokládá. Uvedená úprava zakotvuje toliko dvě podmínky, při jejichž splnění je nutno žalobce označit za dlužníka: 1. držení dotyčného zboží, 2. daná osoba si měla být v době přijetí zboží vědoma, že toto zboží vstoupilo na celní území Společenství protiprávně. Na tomto místě soud považuje za nutné zdůraznit, že uvedené ustanovení celního kodexu nestanoví žádnou podmínku, která by se vztahovala ke složce vůle dané osoby. Z hlediska kvalifikace určité osoby jako dlužníka je tedy nerozhodné, zda bylo její vůlí porušit celní či daňové předpisy a svým jednáním způsobit vznik celního dluhu (zda tento následek chtěla způsobit nebo zda byla srozuměna s tím, že jej může způsobit), či nikoliv. V tomto směru se odpovědnost dlužníka za cení dluh zásadním způsobem liší od odpovědnosti pachatele za spáchání trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 148 odst. 1 trestního zákona. Znakem skutkové podstaty tohoto trestného činu je totiž zavinění ve formě úmyslu, které žalobci v trestním řízení nebylo prokázáno, a proto také byl obžaloby ze spáchání

uvedeného trestného činu rozhodnutím soudu zproštěn. Tato skutečnost jednoznačně vyplývá z odůvodnění zprošťujícího rozsudku Okresního soudu v Benešově č.j. 1 T 189/2009 – 72 ze dne 16.12.2009, v němž soud výslovně uvedl, že „je toho názoru, že na základě provedených důkazů tento úmysl v řízení prokázán nebyl. Nebylo tedy prokázáno, že jednání obžalovaného vědomě směřovalo ke krácení daně, neboť pouze z toho, že obžalovaný převážel cigarety, když není prokázán ani jejich původ, nelze dojít k závěru, že se dopustil trestného činu tak, jak je uvedeno v návrhu na potrestání.“

To, že žalobce byl výše uvedeným rozhodnutím soudu zproštěn obžaloby ze spáchání trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 148 odst. 1 trestního zákona, ještě neznamená, že není odpovědný za celní dluh, který protiprávním dovozem předmětných cigaret na území Společenství nesporně vznikl. Jak již bylo zmíněno, podmínky trestní odpovědnosti pachatele a podmínky odpovědnosti dlužníka za celní dluh jsou zcela odlišné, přičemž zásadní rozdíl spočívá v tom, že k odpovědnosti za celní dluh se podle celního kodexu nevyžaduje zavinění ve formě úmyslu. Jak žalovaný správně poznamenal při jednání před soudem, zatímco soud (v trestním řízení) posuzuje naplnění znaků skutkové podstaty trestného činu, mezi něž patří i znak subjektivní stránky trestného činu v podobě úmyslného zavinění, celní orgány se zabývají tím, kdo za vzniklý celní dluh odpovídá, tedy zda žalobce je osobou, která je (podle celního kodexu) dlužníkem.

V daném případě celní orgány označily žalobce za dlužníka podle článku 202 odst. 3 třetí odrážka celního kodexu, který, jak již bylo uvedeno, zakotvuje toliko dvě podmínky: 1. držení dotyčného zboží, 2. daná osoba si měla být v době přijetí zboží vědoma, že toto zboží vstoupilo na celní území Společenství protiprávně. Ke splnění podmínky uvedené pod č. 2 se soud již vyjádřil. Co se týče podmínky č. 1, i tato byla v souzené věci prokazatelně splněna, neboť žalobce měl v době kontroly zboží (cigarety) ve svém držení. Na věci nic nemění, že se nejednalo o cigarety v jeho vlastnictví či oprávněné držbě. Soud se zcela ztotožňuje s názorem žalovaného, že slovní spojení „osoba, která dotyčné zboží držela,“ jenž je užito v článku 202 odst. 3 třetí odrážka celního kodexu, dopadá i na případy detence, tedy na držení zboží ve smyslu jeho faktického ovládnutí bez úmyslu nakládat se zbožím jako s vlastním. Jak žalovaný správně podotkl, celní kodex rozlišuje mezi pojmy „získal“ a „držel“ zboží. Z užití odlišného pojmu „držení zboží“ ve spojení se spojku „nebo“, která znamená, že držení zboží není podle celního kodexu totéž jako jeho získání, jakož i z vazby mezi slovním spojením „držení zboží“ a slovním spojením „doba přijetí zboží“ v témže ustanovení je nutno dovodit, že osoba, která dotyčné zboží získala, a osoba, která dotyčné zboží přijala do svého držení a poté je držela, jsou dvě rozdílné charakteristiky dopadající na různé případy. V prvním případě jde o získání zboží do vlastnictví či oprávněné držby, zatímco ve druhém případě se jedná o jakékoliv jiné přijetí zboží do držení, nikoliv však s cílem toto zboží získat (nabýt do vlastnictví či držby a nakládat s ním nadále jako s vlastním). Samotné přijetí zboží k založení oprávněné držby či vlastnictví nepostačuje. Jak žalovaný správně dovodil, oprávněný držitel (a stejně tak i vlastník) musí být v dobré víře, že mu věc či právo patří, tedy zboží musí „získat“, nikoli ho jen „přijmout“ do svého držení. Přijetím a následným držením zboží je proto podle celního kodexu nutno rozumět případy detence, kdy je zboží fakticky ovládáno určitou osobou - detentorem, který nemá vůli nakládat se zbožím jako s vlastním. Detentorem byl i žalobce jakožto přepravce zboží, neboť i on přijal zboží do svého držení a v době kontroly jej fakticky ovládal (držel).

Na základě výše uvedeného je zřejmé, že žalobcova odvolací námitka, že nebyl *vlastníkem* převážených cigaret, nemohla při posouzení otázky jeho odpovědnosti za vzniklý celní dluh obstát. Stejně tak neobstojí teoretické výklady žalobce o podstatě držby, jejích dvou

základních předpokladech, nutnosti rozlišování mezi držbou oprávněnou a neoprávněnou a rozdílu mezi držbou a detencí. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobce v souzené věci vystupoval v postavení detentora, a nebylo proto důvodu, aby se v napadeném rozhodnutí blíže zabýval teoretickým vymezením držby. Zásadní rozdíl mezi držbou a detencí, spočívající v přítomnosti či naopak absenci vůle nakládat s danou věcí jako s věcí vlastní, žalovaný v napadeném rozhodnutí zmínil. Jeho závěr, jenž je pro posouzení věci podstatný, a sice že osobou, která dotyčné zboží přijala do svého držení a poté je držela, je podle článku 202 odst. 3 třetí odrážka celního kodexu nutno rozumět detentora, pak žalobce žádnou konkrétní námitkou nezpochybnil ani nevyvrátil.

K žalobní námitce, že odkaz na článek 38 odst. 1 písm. a) a odst. 2 celního kodexu, na základě kterého žalovaný dovozuje jeho odpovědnost za celní dluh, je nesprávný a chybný, soud uvádí, že závěr správních orgánů obou stupňů o odpovědnosti žalobce za vzniklý celní dluh není zbudován na článku 38 odst. 1 a 2 celního kodexu, ale na posouzení žalobce jakožto dlužníka (osoby odpovědné za celní dluh) podle článku 202 odst. 3 třetí odrážky celního kodexu. Článek 38 celního kodexu je v napadeném rozhodnutí citován toliko podpůrně, neboť z něj, přesněji řečeno z nesplnění povinností zakotvených v jeho prvním odstavci, vyplývá, že v souzené věci došlo k protiprávnímu vstupu zboží na celní území Společenství. Protiprávním vstupem se podle článku 202 odst. 1 poslední věty celního kodexu rozumí rovněž jakýkoliv vstup zboží, který je v rozporu s článkem 38. Jak bylo soudem konstatováno shora, žalovaný netvrdí, že žalobce je osobou podle článku 38 odst. 1 písm. a) a odst. 2 celního kodexu, tj. osobou, která zboží (cigarety) dopravila na celní území Společenství. Stejně tak již bylo soudem zmíněno, že žalobce v dané věci prokazatelně převzal odpovědnost za přepravu zboží *poté, co bylo dopraveno na celní území Společenství*, neboť si nechal cigarety naložit do svého vozidla a zavázal se je přepravit na dohodnuté místo, za což měl inkasovat dohodnutou odměnu.

Soud nepřisvědčil ani námitkám žalobce, že v řízení před celními orgány byla ustanovení jednotlivých právních předpisů interpretována v rozporu se zásadami, které ovládají správní řízení a že správní orgány obou stupňů si neopatřily potřebné důkazy k přesnému a úplnému zjištění skutečného stavu věci, a neunesly tak důkazní břemeno stran jednoznačného prokázání viny žalobce za spáchaný delikt, ačkoliv jim tuto povinnost ukládá ustanovení § 2 správního řádu. Soud v této souvislosti předně konstatuje, že v souzené věci nebyl předmětem řízení postih žalobce za celní či jiný delikt, ale rozhodnutí o jeho povinnosti uhradit celní dluh. Celní orgán tedy v řízení neprokazoval vinu žalobce za spáchaný delikt a nezkoumal znaky skutkové podstaty nějakého správního deliktu ve správním řízení, jak se žalobce, soudě dle této jeho námitky, mylně domnívá. Z téhož důvodu nemohly v dané věci vzniknout ani důvodné pochybnosti o naplnění zákonných znaků správního deliktu, a tudíž nebyla na místě ani aplikace zásady *in dubio pro reo*, již se žalobce dovolává. Celní orgány obou stupňů v řízení, jež vyústilo ve vydání napadeného rozhodnutí, vůbec neaplikovaly správní řád, ale jednaly a rozhodovaly podle celního kodexu, ZSDP, zákona o spotřebních daních a zákona o DPH. Poukaz žalobce na ustanovení § 2 správního řádu je proto irrelevantní. Soud má za to, že celní orgány v řízení postupovaly zcela v souladu se zásadami, které ovládají *daňové řízení*. Žalobce ostatně konkrétně neoznačil žádnou z těchto zásad, se kterou by byl postup správního orgánu v rozporu.

Námitku neúplnosti a nesprávnosti skutkových závěrů učiněných žalovaným, námitku, že rozhodnutí správních orgánů nerespektuje důkazní stav, který tu byl v době rozhodování, stejně jako námitkou, že skutková zjištění, na která se správní orgány odvolávají, nemají oporu v obsahu správního spisu, žalobce uplatnil pouze v obecné rovině, aniž by je jakkoliv

konkretizoval. Není tak zřejmé, v čem podle něj spočívá namítaná neúplnost a nesprávnost skutkových závěrů správního orgánu či která jeho skutková zjištění nemají oporu ve správním spisu. Podle § 71 odst. 1 písm. d/ s.ř.s. má žaloba kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3) obsahovat také žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Přezkumné řízení soudní je založeno na zásadě dispoziční, z níž vyplývá, že specifikace konkrétních důvodů nezákonnosti napadeného rozhodnutí je úkolem žalobce a nikoliv soudu, který není oprávněn k tomu, aby tyto důvody za žalobce sám vyhledával či domýšlel. Jinými slovy řečeno, je věcí žalobce, aby v žalobě zřetelně vymezil rozsah přezkumu napadeného rozhodnutí, jímž je soud vázán, a to uvedením *konkrétních* žalobních bodů (námitok) ve smyslu shora citovaného § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. Naprostá obecnost shora uvedených žalobních námitek znemožňuje soudu, aby se jimi jakkoliv blíže zabýval. Soud může opět jen v obecné rovině konstatovat, že skutková zjištění, z nichž celní orgány při rozhodování v dané věci vycházely, mají podle něj dostatečnou oporu v důkazech, které jsou obsahem správního spisu a které byly odvolacím orgánem označeny v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Celní orgány tato skutková zjištění náležitě posoudily po právní stránce a úvahy, na jejichž základě dospěly k závěru o odpovědnosti žalobce za vzniklý celní dluh, řádně popsaly v odůvodnění svých rozhodnutí. Odůvodnění napadeného rozhodnutí považuje soud za srozumitelné, přiléhavé a logické, neshledává na něm nic rozporného a plně se ztotožňuje též s právním posouzením věci ze strany odvolacího orgánu.

Závěrem soud uvádí, že obhajobu žalobce, že před vozidlem celní správy ujížděl, protože si myslel, že se jedná o sanitku spěchající k nehodě, považuje za vysloveně lživou, neboť každý normální řidič by v takové situaci naopak zpomalil a snažil se sanitce uvolnit cestu. Žalobce ostatně nemohl vědět, kde k údajné nehodě došlo, což vylučovalo, aby jel rychle před domnělou „sanitkou“ a určoval její směr. Tato žalobcova nesmyslná argumentace názorně dokresluje celkovou nepřesvědčivost a nevěrohodnost jeho skutkového líčení celého případu.

Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto jí podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné náklady v řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro

**zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu
lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.**

V Praze dne 24. dubna 2013

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Matznerová, DiS.